

VII.

Nedělala si srandu. O chvíli později jsme oba kráčeli nočním městem a mně ani přes všechny jeho zářící neony nedocházelo, že jsem měl tou dobou být dávno v práci. Vůbec mi to nepřišlo na mysl. Jak by taky mohlo? Po tom všem, co se právě událo, mi nějaké parfémové mohly být dočista ukradené. Do háje s propustkou!

Dominique kráčela pár kroků přede mnou. Aby snad svou necudností nepohoršila někoho z našich příkladných spoluobčanů, napasovala se do miniaturních riflových šortek a přes svršek si přehodila průsvitný růžový svetřík. Podprsenkou se pochopitelně nezatěžovala. Upřímně, tenhle outfit jí na celkovém sex-appealu možná ještě přidal, ale alespoň ji nemohli zatknout za pohoršující chování na veřejnosti nebo tak něco, takže svůj účel pravděpodobně plnil.

„Takže... kam to vlastně jdeme?“ zeptal jsem se s pohledem přilepeným k jejímu pozadí, které se vlnilo ze strany na stranu jako loďka na rozbouřeném moři.

„Jen pojď za mnou,“ odpověděla. „Kousek odsud je takový menší parkoviště. Tam určitě něco najdem.“

„Ty to fakt myslíš vážně?“

„Samozřejmě! Byl to koneckonců tvůj nápad. Snad teď nechceš vycouvat?“ vrhla na mě výhružný pohled.

„To ne,“ ujistil jsem ji. „Já jen, že jsem ještě nikdy žádný auto nekrad, takže absolutně nemám páru, jak se to dělá.“

„To nech na mně! Šlohnout auto není žádná věda. Ty se hezky snaž v té další části. Ta je daleko důležitější.“

„Nepochybně. Půjde nám tak trochu o kejhák.“

Vtom se zastavila, otočila se ke mně a zadívala se mi do očí.

„To jsem zrovna nemyslela! Hele, mně je úplně fuk, jestli to přežijem, nebo ne,“ řekla vážně. „Hlavně ať to fakt za něco stojí, jasný?“ dodala a zarazila mi jazyk až kamsi do jícnu.

„Vynasnažím se,“ přislíbil jsem, jakmile jsem znovu popadl dech.

Dojít k parkovišti netrvalo nijak dlouho. Osobně bych si slovo „menší“ k jeho popisu nevybral, ale možná že Dominique měla, co se velikostí týče, trochu jiné standardy. To mi zrovna nehrálo do karet, ale co se dalo dělat. Parkoviště podle všeho patřilo k místní nemocnici, a přestože bylo zaplněné sotva z poloviny, výběr aut tu byl skutečně pestrý. Začínal jsem se na celou tu akci docela těšit, i když jsem většinu našeho plánu pořád ještě nepovažoval za nic jiného než za hloupý vtípek.

„Tak co?“ přerušila mé rozjímání. „Na jaký typ autáku máš náladu? Ukaž si na kterýkoli z nich a já nás do něj dostanu.“

„Hele, seš si jistá, že to zvládneš?“ strachoval jsem se. „Co třeba alarmy a jiný tyhle bezpečnostní sračičky?“

„Bože, přestaň prudit s takovejma kravinama a prostě jen vyber auto. Říkám ti, že zbytek bez problémů zařídím.“

Přestal jsem tedy prudit a trochu se porozhlédl kolem. Celé parkoviště bylo sice osvětlené, nicméně jednotlivé lampy byly umístěny relativně daleko od sebe, díky čemuž tu nebyla nouze o spoustu temných míst. Navíc zřejmě nikde v bezprostřední blízkosti nebyla ani noha. Na chvíli mě proto přepadla vlna optimismu a já si řekl, že by to celé přece jen mohlo vyjít.

Co se aut týče, nikdy jsem do nich nebyl zrovna blázen a marně jsem se snažil vzpomenout si, jestli jsem od dob autoškoly vůbec nějaké řídil. Celkem bez problémů jsem si vystačil i bez něj a vidina pomalého šourání od jednoho semaforu k druhému mi nepřipadala nikterak přitažlivá. Neměl jsem žádnou oblíbenou značku, žádný vyhraněný typ, po němž bych se ten večer díval, a tak jsem jen čekal, až mi nějaké náhodně padne do oka – stejná strategie jako při výběru partnerek, jako při výběru čokolí. Společnost často prezentuje svobodu výběru jako to nejlepší, co nás kdy mohlo potkat, ale pro mě tahle svoboda nepředstavovala nic než zdroj zbytečných strastí, kterých jsem se při každé příležitosti milerád vzdával.

„Hele, je ti jasný, že ti to auto nezůstane kdovíjak dlouho, vid?“ ozvala se znuděně Dominique. Zjevně jí začínala docházet trpělivost, a to zcela právem – procházel jsem se mezi auty už pár minut a nejevil přitom žádné známky rozhodnosti.

„Vím,“ přitakal jsem. „Ale taky to klidně může být úplně poslední auto, který budu kdy řídit.“

„Dobře, dobře. Ale stejně bys moh trochu pohnout. Myslela jsem, že řízení nebude ta hlavní část programu,“ řekla a přihrála mi jeden ze svých obscénních úšklebků.

Nakonec mi padlo do oka postarší černé subaru. Žádný velký luxus; rok výroby někde kolem poloviny osmdesátých let, lak zdobený celou řadou šrámů a tu a tam i jemnými známkami koroze. Jenže právě tohle a žádné jiné mě něčím okamžitě uhranulo a já věděl, že je rozhodnuto. Mimo jiné jsem si také řekl, že u takového auta na jednu noc budou daleko cennější letité zkušenosti než nablýskaný lak a vůně novoty.

„Děláš si prdel?“ okomentovala můj výběr Dominique, která můj pohled na věc očividně nesdílela. „Ze všech těch krasavců si vybereš zrovna tenhle starý křáp?“

„Nemůžu si pomoci. Je černý jak moje duše,“ zapěl jsem melodramaticky.

„Tohle bylo černý možná tak před dvaceti lety,“ odfrkla si znechuceně. „Mohl sis aspoň vybrat nějaký novější model.“

„Z novejších věcí se mi zvedá žaludek.“

„Bože. A gramofonový desky náhodou ještě neposloucháš, dědo?“

Na okamžik jsem pocítil potřebu vyprávět jí o tom naplňujícím pocitu, když se jehla dotkne vinylu; o tom šumu, z něhož člověku tak příjemně zamrazí v zádech, to nadšené očekávání bezprostředně před tím, než začne hrát hudba. O tom, jak je celý ten proces nepopsatelně úchvatným zážitkem, kterému kazety, cédéčka nebo cokoli, co nedejbuň přijde potom, nikdy nebude moct konkurovat. Nakonec jsem ten nápad zavrhl a rozhodl se, že budu její výrok brát jako řečnickou otázku, kterou koneckonců také byla.

„Tak fajn, když jinak nedáš,“ povzdechla si a vydala se k mému vyvolenému. Já jí kráčet v patách, natěšený jako středoškolák, co jde s tátou do bazaru vybírat své první auto.

Nakráčela si to k němu a jen tak ledabyly zatáhla za kliku. Auto bylo k mému údivu odemčené a já se tak nikdy nedozvěděl, jak by se do něj dobývala, kdyby tomu tak nebylo. Neměla s sebou přece vůbec žádné náčiní. Zároveň mě to však mírně znepokojilo. Samozřejmě to nemuselo znamenat vůbec nic – odemčená auta tu nebyla ničím až tak nezvyklým, zvláště pak takovýhle starší ročník, ale na druhou stranu mohlo být klidně odemčené proto, že si jeho majitel jen na chvíli odskočil a bude co nevidět zpátky. Z takové představy mi běhal mráz po zádech. Do té chvíle – věřte

tomu, nebo ne – jsem žil v takřka dokonalém souladu se zákonem, ač to byl život možná malinko svérázný. Pochopitelně tu byly nějaké menší přešlapy, obzvlášť za mladých let, ale nikdy nešlo o nic tak závažného, jako byla krádež auta. Jinými slovy, měl jsem naděláno v kalhotách.

„Prosím tě, než se ten šašek vrátí, budeme už dávno v trapu,“ ušklíbla se Dominique, když jsem jí s co možná největší suverenitou sdělil své obavy.

„Fajn. Hlavně si pospěš!“

Stav interiéru jasně svědčil o majitelově snad až obsesivní pořádkumilovnosti. Dokonale naleštěná palubní deska, podlaha bez jediného smítka – dokonce i kolem pedálů. Na chvíli mi problesklo hlavou, že se snad musí před každou jízdou přezouvat, aby takový stav zvládl být jen na chvíli udržet. Nikde jste tu nenašli ani žádné odpadky – žádné kelímky, plechovky, obaly od potravin. Zkrátka vůbec nic. O to větší pozornost však budila baseballová páłka, ledabyly pohozená na zadním sedadle. Vzal jsem ji do rukou a potěžkal. Skoro jsem si nevzpomínal, kdy jsem takovou pátku držel naposled. Nejspíš ještě někdy ve škole v hodinách tělocviku. Něco mi ale říkalo, že tahle tu plní trochu jiný účel než sportovní.

Zatímco jsem hluboce rozjímal nad svými zkušenostmi s baseballovými pálkami, krčila se Dominique na předním sedadle s hlavou pod volantem ve snaze auto nastartovat. To však ani po několika dlouhých minutách nejevilo žádné známky života, a já tak začínal mít obavy, že to se schopnostmi, kterými se tak arogantně chvástala, nebude tak horké.

„Jak to vypadá?“ odvážil jsem se zeptat. „Víš, jestli je to problém, můžeme to pořád ještě zabalit a jít třeba ke mně do bytu, co říkáš?“

„Hele, řekla jsem, že to zvládnou!“ sykla podrážděně. „Tak mě přestaň rozptylovat.“

„Fajn, fajn. Už mlčím,“ odvětil jsem rezignovaně. „Počkám venku.“

Vystoupil jsem z auta, z kapsy vyndal pomačkanou krabičku cigaret a jednu si zapálil. Byla příjemná noc s jasným nebem plným hvězd a měsícem takřka v úplňku. Úmorné denní vedro nahradil osvěžující vánec a celé město bylo nejen chladnější, ale i tišší. Po fyzické stránce jsem se konečně začínal cítit o něco líp. Bolesti žaludku, ač ještě úplně nezmizely, nebyly zdaleka tak mučivé jako donedávna a celé moje tělo znatelně nabralo na síle. Na druhou stranu jsem se nemohl zbavit kontinuálně rostoucí nervozity z toho, co se právě dělo a ještě se dít mělo. *Proč jsem musel přijít*

s tak neskonale blbým nápadem? Copak jsem ale mohl tušit, že to vezme vážně? Jenže couvnout už se nedalo. A mělo být ještě hůř.

„Hej!“ ozvalo se odněkud a neznělo to ani za mák přátelsky. Vlastně bylo až s podivem, kolik zášti se dotyčnému podařilo vměstnat do jednoho nevinného citoslovce. Moje obavy se začínaly naplňovat. „Koukej kurva zmizet od mého auta!“

„Dom, máme společnost!“ vykřikl jsem hystericky a zabušil na okno. „Je čas vypadnout!“ Hned nato se z přítmi vynořila zavalitá postava ženoucí se ke mně jako divoký nosorožec připravený rozdupat všechno, co mu bude stát v cestě. Už jen ze způsobu jeho chůze číselna nesmírná agrese. Těžko říct, jestli to bylo jenom tím, že se mu právě někdo snažil odcizit auto, nebo k tomu měl i jiné důvody. Nacházeli jsme se koneckonců u nemocnice, místa, kde dochází k naplnění mnoha smutných osudů. Bůhví, co se mu zrovna přihodilo. Tak či onak jsem byl v poměrně nezáviděníhodné pozici a okamžitý útek se jevil jako nejlogičtější možný postup. Jenže tu pořád byla Dominique a já přece nemohl zdrhnout bez ní. Ta ale dělala, že se jí nic z toho netýká.

„Zatraceně, Dom! Dělej, padáme odsud!“

Podívala se na mě a záludně se ušklíbla. Rozhodně z toho nebylo cítit nic dobrého. Když konečně vylezla z auta, držela v rukou baseballovou pátku.

„Tohle by nám to celý mohlo malinko ulehčit,“ zaculila se a podávala mi ji, jako by to byl talíř s ovocem. „S klíčkama to nastartujeme raz dva. Stačí si je vzít.“

„Bože, přestaň s těma hloupostma! Tohle už není žádná sranda! MIZÍME!“ křikl jsem, ale ona se ani nehнула.

„A já naivka si myslela, že už je z tebe konečně chlap,“ řekla s takovou dávkou opovržení, že si div neodplivla. „Ale očividně seš pořád úplně stejnej sráč jako tehdy. Úplná nula!“ Mezitím se přiřítíl majitel a bez váhání mě popadl za límec. Sotva už si teď zvládnou vybavit jeho původní obličej. Pamatuju si jen to, co z něj zbylo. Divoce se mnou třásl, cosi přitom pořvával, ale já to nevnímал. Na chvíli jsem se ocitl někde jinde.

Školní lavice – jedno z oblíbených dějišť mých nočních můr. Koukám na své dětské buclaté ruce, vyzdobené řadou modřin. Svírám v nich jakýsi paperback a snažím se, být jen na chvíli, přenést někam mimo realitu; přežít

těch pekelných pár minut, než začne další hodina a já budu zase na nějaký čas v bezpečí. Jako ve většině případů se mi to ani tentokrát nepoštěstí.

„Hej, sádlo! Do čeho to zase čumíš?“ ozve se za mnou a kniha mi ve zlomku sekundy vylétne z rukou, aby ji vzápětí mohla řádně podupat obnošená stará teniska. Hned vedle ní se sype obsah mého pouzdra – jako bych na to celé koukal ve zpomaleném režimu – tužka, guma, kružítko, ořezávátko. Jedno po druhém dopadají na ušmudlané světle hnědé linoleum a setkávají se se stejným osudem jako kniha. „Tak copak máš na svačinku dneska, ty selátko?“ Vyndávám z batohu sendvič s arašidovým máslem a jahodovým džemem – můj každodenní výtvar z jediných surovin, které doma najdu – a moje rozklepaná ruka ho předává dál. Ten v teniskách mi ho vyškubne a zakousne se do něj. „Jak se říká, tučňáku?“ ušklíbne se na mě.

„D-děkuju,“ odpovídám.

„Děkuješ *za co*, vepříku?“

„Ž-že... že mi pomáháš s dietou,“ utrousím s pohledem přilepeným k lavici.

„No, jak tak na tebe koukám, budu se muset víc snažit,“ usmívá se arogantně. „Tak se měj, podsvinče. Zase se uvidíme.“ Zadíívá se mi zpřímá do očí a ještě než se ke mně otočí zády, dupne mi vši silou na palec u nohy. Neudrží se a zajecím bolestí. Celá třída na chvíli utichne a otočí se ke mně, než se znovu ozve tiché uchechtávání.

„To je ale sráč,“ směje se dívka dvě lavice přede mnou. Dominique jen příkryvuje a chechtá se spolu s ní.

„Hej, HEJ! Slyšíš mě, ty zmetku?!“ mával se mnou, div mi neroztrhl košili. V očích se mu zrcadlila zvláštní směsice emocí. Byla tam zlost, samozřejmě. Ale bylo tam i něco jiného. Smutek, zoufalství, touha po něčem, co bylo nejspíš nenávratně pryč. Nic z toho se mě však netýkalo. Měl jsem přece svůj úkol.

„Potřeboval bych klíčky,“ začal jsem nepříliš šťastně.

„Cože?!“ vyhrkl a na chvíli se mnou přestal mávat.

„Klíčky... od vašeho auta. Dejte mi je.“

Pár sekund na mě vyjeveně civěl, neschopný jediného slova, než mu pohled samovolně sklouzl k mým rukám, v nichž spatřil pátku. Svou pátku.

„Ty zatracenej parchante! Tohle ti neprojde!“ zařval a napřáhl se, aby mě uhodil. Nebyl to žádný drobek. Připadal jsem si vedle něj, jak by si nejspíš připadala anorektička v posledním tažení vedle mistra světa v těžké váze. Nechat jeho obrovitou pěst dopadnout tam, kam měla namířeno, asi bych zbytek noci strávil líbáním špinavého asfaltu. Přestože ze zpětného pohledu by to jistě bývala byla ta lepší varianta, můj pud sebezáchovy, navíc posílený odpornou vzpomínkou, byl o něco rychlejší než jeho pěst. Ve zlomku sekundy jsem pátku pevně sevřel oběma rukama a vši silou (které sice nebylo mnoho, nicméně tvrdé dřevo leccos vykompenzovalo) jej udeřil do obličej. Klesl na kolena a v zakrváceném obličej se mu objevil zmatený výraz, jako by se marně snažil dopátrat, co se to vlastně stalo.

Najednou jsem stál opodál coby obyčejný pozorovatel a coby obyčejný pozorovatel jsem pozoroval hrozné věci, které můj dvojník prováděl tomu ubohému muži. Byl to zvláštní pocit, jen tak sledovat někoho, kdo vypadá jako vaše jednovaječné dvojče, jak do někoho bez přestání tluče pátkou jako smyslů zbavený. Muž se po druhé ráně skácel k zemi, stočil se do klubíčka a z posledních sil si pokoušel chránit hlavu rukama. Po několika dalších ranách však jeho bolest začala být neúnosná a zlámané paže samovolně klesly podél těla, jako by byly z gumy. Vlastně už v téhle fázi působil jako gumový panák celý – takový, co je používají k rekonstruování dopravních nehod. To mého dvojníka ovšem nijak neodradilo. Naopak – mlátil do něj dál s o to větší vervou. Jedna rána stíhala druhou za doprovodu rytmického praskání lebečních kostí. Kdo ví, jak dlouho by ten příšerný baseballový zápas trval, kdyby konečně nepodlehla i samotná pátku a nezlomila se vejpůl.

Představení skončilo. Stál jsem nad mužem bez tváře, v rukou zbytek pátky, a nedokázal jsem popadnout dech. „B-bože... t-to, to ne! Do prdele!“ vykřikl jsem a s těmi slovy vyhodil i to málo, co jsem měl v žaludku – v podstatě nic než trochu té fajnové whisky a žaludečních šťáv. „J-já... tohle jsem přece nemohl udělat!“

„Chvíli jsem taky nevěřila vlastním očím,“ ozvala se Dominique, opřená o auto s cigaretou v puse, a samolibě se ušklíbala. „Ale docela ses rozjel. Fakt jsem zírala.“

„Proč... proč jsi mě proboha nezastavila?!“ vyjel jsem na ni. „Co teď budeme kurva dělat?!“

„No co asi? Konečně si vezmeme ty klíčky a auto, kvůli kterému jsme tady. Copak jsi zapomněl?“ prohlásila, jako by mluvila o počasí, a začala toho chudáka šacovat. „Á, tady jsou!“ zvolala spokojeně. „Kdyby ten blb nedělal takový cavyky, možná by mu z toho ksichtu i něco zbylo. Teda ne že by bylo o co stát. Člověk by skoro řekl, že teď snad vypadá i o chlup líp.“ Nevěřičně jsem zíral chvíli na ni a chvíli na toho chudáka na zemi. *Jak jsem mohl... A jak může být ona tak zatraceně klidná a ještě o tom vtípkovat?*

„Já ho ZABIL, chápeš?“ rozkřikl jsem se, aby mě náhodou někdo v okolí nepřeslechl. „Je MRTVEJ! Všechno je to v prdeli, všechno...“

„HEJ!“ křikla pro změnu ona a vrazila mi takovou facku, že se mi hlava div neotočila o sto osmdesát stupňů. „Podívej se na mě!“ Chytila mě za bradu a zadívala se mi do očí. „Na světě denně chcípnou desetitisíce lidí a statisíce se jich rodějí. Mohl bys tu klidně umlácit dalších padesát – sto – takovejchle kretěnu a vůbec nic by se nezměnilo! Je to, jako bys brečel nad tím, že vyhodíš jedno shnilý rajče, když můžeš zajít do supermarketu a nakoupit si jich další tunu.“

„Tady přece nejde o žádný zatracený rajče!“ zamumlal jsem (svírala mi bradu tak silně, že mi to bránilo ve vyjadřování). „Zabil jsem člověka! Nej-spíš měl rodinu a...“

„Rodinu...“ ušklíbla se. „Jo, jeho rodina si popláče. První tejden se budou všem permanentně drát slzy do očí. První měsíc se budou nosit masky smutnejch výrazů. První půlrok začnou vzpomínat na všechno dobrý, co kdy udělal; říkat si, jakej to byl báječnej člověk. Pak uběhne rok a oni zjistějí, že navzdory všemu tomu fňukání zvládali celou dobu fungovat úplně stejně jak předtím. A jakmile jim to dojde, řeknou si, že se vlastně tolik nestalo. ‚Takovej už je život, musíme jít dál. Bůh dal, Bůh vzal.‘ Emoce opadnou – máma si najde novýho druha, děti dostanou novýho papíka, kamarádi už ani nevědějí, že vůbec kdy existoval. Pokud na něj ještě někdy přijde řeč, bude to max nějaká stará špína, co někdo vytáhne, když dojdou témata k hovoru. Prostě takový to: ‚O mrtvejch jen v dobrým, ALE...‘. Je to pokaždý ten samej vzorec. Jasný?“

Netušil jsem, co jí na to říct.

„J-já...“

„Mlč!“ zarazila mě. „Všechno jde podle plánu. Na ničem jiným nezáleží.“ Přejela mi levačkou po rozkroku, pravačkou mě popadla zezadu za krk

a začala mě líbat tak vášnivě, že mi trvalo jen pár sekund, než jsem úplně zapomněl na mrtvolu ležící ani ne půl metru od nás. *Má pravdu, říkal jsem si. Co na tom záleží?*

Povalil jsem ji na kapotu černého subaru, které celou tu obskurní scénu jen tiše pozorovalo, a strhl z ní průhledný svetřík. Sál jsem jí bradavky, mačkal stehno tak, že se rázem přeměnilo ze sněžné pláně ve večerní červánky, a celou dobu se nemohl zbavit toho zatraceného obrázku její vysmáté tváříčky ve školní lavici. *To je ale sráč, co?* Jak moc jsem ji nenáviděl! Jak moc jsem ji chtěl! Jak moc jsem toužil vyšoustat z ní poslední známky života. Jak *živý* jsem se při té představě sám cítil.

„Nech si taky něco na samotný představení,“ usmála se a jemně mě odstrčila. „Myslím, že je čas.“

Souhlasil jsem.

„Klíčky?“

„Jsou tvoje,“ řekla a hodila mi je.

Bizarní noční můra mohla začít.